

Legenda o skopulji z nogavico.

Takrat, ko sta hodila po svetu še sveti Peter in njegov tovariš sv. Pavel, živela je tam nekje v deveti deželi zeló, zeló skopa ženica Suhólja. Za vsak krajcarček se je tresla, vsacega berača je odpodila od hiše. Kadar pa je zopet spravila do jednega cekína, tedaj je pa šla, odvezala nogavico, ki jo je imela vedno skrito pod zglavjem, in trepetaje in varno spustila vanjo novi cekin. Nekoč pa prideta sveta Peter in Pavel tudi mimo njene kočé. Takrat pa je bila skopulja baš nekoliko bolna in je ležala na postelji. Silno se prestraši, ko zasliši trkanje od zunaj, in hoče hitro skriti svojo ljubo nogavico, toda v tem pa že vstopi sveti Peter in jo začne prositi za kak božji dar.

»Kje ga bom pa vzela!« zagodrnja starka.

»»Ali tudi nobenega koščka kruha nimaš?«« povpraša jo Peter, »»vedi, midva sva zeló zdelana, kajti ves božji dan sva že na potu!««

»Tudi kruha nimam«, zarenči staruha, »saj vesta, da bolezen vse požrè «

»»Res je««, pravi nató Peter žalosten, »»bolezen vse požrè, pa imaš morebiti vendar kaj družega . . . . Glej, kaj pa imaš v ti nogavici?««

»Eh, to so same luskine . . . .«

»»Same luskine? Bog ti jih blagoslovi!«« pravi nató Peter in gré s svojim tovarišem.

Kakor sta svetnika odšla, zasmejala se je zvito hudobna starka, češ, pa sem vaju opeharila. In hitro je zopet razvezala svojo ljubo nogavičico, da bi štela svetle cekinčke. Toda joj! V nogavičici ni bilo več cekinov, ampak same bele luskine. Takó je lažnica sama sebe opeharila. Pravijo, da se jí je žalosti in strahu kar zvrtilo.

Siluška.

Pravljica o ubogi Terezinki.

Uboga Terezinka je bivala s svojo staro in bolno materjo v leseni koči konci neke vasi tam daleč, daleč. Bila je zeló dobra, postrežljiva in ponižna deklica. Vročé je ljubila svojo mamico in se trudila za-njo od